

24 Μαρτίου 2020

Πήρα το 1135 και δεν το έκλειναν μέχρι να πω εντάξει

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Όταν όσα βλέπεις στην τηλεόραση σε κάνουν να αισθάνεσαι άρρωστος και οι τηλεφωνητές του 1135 λειτουργούν σαν σωτήρες.

Εκσφενδονίζω σαγιονάρες, τηλεκοντρόλ ή ό,τι έχω πρόχειρο στην τηλεόραση και στο ραδιόφωνο, όταν ακούω ένα συγκεκριμένο κλισέ. Ανοίγω πενταδάχτυλα άνω άκρων, όταν το διαβάζω. Όρσε, γαμπρέ, κουφέτα! “Έφυγε”, σου λέει, “πλήρης ημερών”. Αλήθεια; Ποιος είσαι εσύ που χωρίς ίχνος ντροπής λες: “Αρκετά έζησε”; Πώς αποφασίζεις -μέσα σου- κι έπειτα το μοιράζεσαι με άλλους, ότι κάποιου οι μέρες τελείωσαν; Στάσου μπροστά σε έναν ηλικιωμένο -καλοστεκούμενο ή μη- κοίταξέ τον στα μάτια και πες του: “Είσαι πλήρης ημερών”. Μπορείς;

Κι όμως μπορείς. Όχι να το πεις, αλλά να το κάνεις. Δεν έχεις άλλη επιλογή. “Διαλέγουμε να σώσουμε τους πιο νέους. Χτυπάει τους πάντες. Έχουμε ασθενείς από 27-28 χρονών μέχρι 90 και βάλε. Φεύγουν πιο εύκολα οι μεγάλοι, επειδή αποφασίζουμε και ρίχνουμε όλες τις ενέργειες μας στους νέους και τους μεσήλικους. Αλλιώς, θα έφευγαν κι αυτοί σας το υπογράψω. Η κατάσταση είναι δραματική εδώ”. Λίγες ώρες αφότου έζησα την πρώτη μου, μικρή περιπέτεια, εξαιτίας του COVID - 19, άκουσα τον ΩΡΛ χειρουργό, Γιώργο Γιούργο σ’ αυτή τη δραματική παραδοχή.

Μίλησε στο ΣΚΑΪ από το Μπέργκαμο. Δεν είναι ο μοναδικός επιστήμονας που το έχει ομολογήσει. Οι σκέψεις γίνονται θηλιά στο λαιμό. Προσπαθώ να μπω στα παπούτσια αυτών των γιατρών και κάθε φορά υποφέρω. Γεμάτοι ψυχικά τραύματα,

θα είναι όσοι αντέξουν. Ελπίζω -όσοι συνεχίζουν- να κρατηθούν όρθιοι. Να μην τους θερίσει το σώμα και την ψυχή ο “μακελάρης” κορονοϊός.

Δεν τον φλέρταρα

Άρχισε να λιγοστεύει ο αέρας γύρω μου. Δύσπνοια. Αλλά, αυτή τη φορά ήξερα. Δεν ξανακάλεσα το “1135”, όπως είχα κάνει στις 6 το πρωί, της ίδιας ημέρας. “Υπέπεσα” και σ’ ένα -τραγελαφικό- σχήμα οξύμωρο: “Ευτυχώς, έχω και ταχυπαλμίες!”. Δεν ντράπηκα να πω αυτήν την “πατάτα” στον υπομονετικό κύριο που με άκουγε δείχνοντας κατανόηση. Νέος μου φάνηκε. Ξέρω τι σκέφτηκες. Δεν τον φλέρταρα, ντροπή.

Μου επανέφερε στο φυσιολογικό τους παλμούς μου τα ξημερώματα και του χρωστάω τη γαλήνη μου. Ήταν η μοναδική στιγμή που γέλασα, όσο μιλούσαμε. Όταν έκλεισα το τηλέφωνο αναρωτήθηκα πόσες “αποτέτοιες” έχει ακούσει ο καημένος. Δικαιολογημένες “αποτέτοιες”. Εκείνος δεν έκλεινε τη γραμμή, μέχρι εγώ να πω “εντάξει”. Ούτε ένα “άσε μας κουκλίτσα μου, εδώ καίγεται ο απαυτός μας”, δεν είπε. Με συγκίνησε, αλήθεια. “Αν συνεχίσετε να μην αισθάνεστε καλά, να ξαναπάρετε οπωσδήποτε”. Δεν ξέρω αν είμαι τυχερή. Αν μιλούσα σε έναν καλό άνθρωπο ή αν όλοι όσοι απαντούν στο “1135” έχουν αντίστοιχη συμπεριφορά. Το ελπίζω.

Κατά φαντασίαν ασθενής

Η δύσπνοια δεν ήταν το μοναδικό σύμπτωμα που είχα. Με ταλαιπωρούσε ένας βήχας, τις τελευταίες ημέρες. Ήταν ξηρός, όπως είχα διαβάσει για τον βήχα που προκαλεί ο νέος κορονοϊός και με έζωναν τα φίδια. Αισθανόμουν σαν λεπρή και εξακολουθώ να μη θέλω να με πλησιάζουν. Φοβάμαι μην έχω κάτι και κολλήσω τους ανθρώπους μου. Το κεφάλι μου είναι ένα ατελείωτο “Έχετε γεια βρυσούλες”!

Αρχικά, αντιλήφθηκα ότι είμαι κατά φαντασίαν ασθενής. Είχα λόγο. Έπειτα, από τη μία και μοναδική έξοδό μου, κατά τη διάρκεια του αυτοεγκλεισμού, άρχισα να μην αισθάνομαι καλά. Ένιωθα άρρωστη, μόλις βγήκα από το σούπερ μάρκετ. Ήμουν σίγουρη ότι το μυαλό μου έπαιζε παιχνίδια. Πώς πρόλαβε να εκδηλωθεί ο ιός; Το ξεπέρασα αμέσως. Συνέχισα να παρακολουθώ την ειδησεογραφία, ασταμάτητα. Το δικό μου σημείο μηδέν ήταν η φωτογραφία με το “καραβάνι των νεκρών” στην Ιταλία. Τότε έσπασα. Διαλύθηκα. Το συνειδητοποίησα αργότερα.

Μισή μέρα πριν καλέσω στη γραμμή του ΕΟΔΥ, άρχισαν οι ενοχλήσεις. Πόνος στο στήθος, στην πλάτη, δύσπνοια και κάποια κατάλοιπα ξηρού βήχα. Παρεμπιπτόντως, είχα ραντεβού με τον καρδιολόγο της γιαγιάς μου. Δεν βγαίνει έξω και σκόπευα να της πάω τα φάρμακα που της έχει συνταγογραφήσει. Δεν μπαίνω καν στο σπίτι της. Από το παράθυρο τα λέμε. Συχνά της κάνω και

χορευτικά, για να γελάσει και να μην αισθάνεται μόνη. Καραγκιοζιλίκια. Σκέφτηκα ότι πρέπει να ειδοποιήσω τον γιατρό της, πριν πάω στο ιατρείο του. Κι αν είμαι “κορονοκοπέλα” και κολλήσω κάποιον ασθενή του; “Συμφωνώ. Δεν πρέπει να έρθεις. Δες πώς θα εξελιχθεί όλο αυτό. Μην έχεις επαφή με κόσμο και έλα σε λίγες μέρες”, μου είπε. “Λόγγοι, βουνά, ραχούλες”, άκουσα εγώ. Η αισιοδοξία τρέχει από τα μπατζάκια μου.

“Έρχεται από τον πνεύμονα ή τον νιώθετε στον λαιμό;”

Συνέχισα να γράφω ένα κείμενο για τον Σωτήρη Τσιόδρα. Ξεχάστηκα ή έτσι νόμιζα. Κοιμήθηκα δυο ώρες και σηκώθηκα σε μαύρο χάλι. Χωρίς οξυγόνο, χωρίς αναπνοές. Με φρικτούς πόνους στο στήθος. Επανήλθε ο βήχας. Κατά τις 6 το πρωί, δεν άντεξα. Πήρα στο “1135”. Έλιωνα από την αγωνία. Για το χαρακτήρα μου, αυτό ήταν υπέρβαση. Αλλά, αισθανόμουν σαν υγειονομική βόμβα και ότι μπορεί να ρισκάρω την υγεία των δικών μου. Σκέψου, ότι έχω φύγει από το σπίτι μου για να χειρουργηθώ, χωρίς να πω λέξη σε κανέναν. Το έμαθαν, αφού επέστρεψα. Εγκληματικό.

Το πρώτο μήνυμα που άκουσα ήταν ηχογραφημένο. Απογοητεύτηκα. Έλεγε ότι οι γραμμές είναι κατειλημμένες “καλέστε αύριο”. Η σκέψη χιλιάδων αβοήθητων ανθρώπων πέρασε από το μυαλό μου αστραπιαία. Αυτό πρέπει να διορθωθεί, αν δεν έχει αλλάξει ήδη. Δεν το έκλεισα, διότι αμέσως μετά ακούστηκε ήχος κλήσης και έπειτα απάντησε ο “σωτήρας” μου. Κενό στα πρώτα δευτερόλεπτα. Δεν μιλούσα. Ντρεπόμουν. Ξεροκατάπια. Κεκέδισα.

“Εεε... Γεια σας”

“Γεια σας. Παρακαλώ”

“Να, έχω κάποια συμπτώματα”. Άρχισα να λέω με δύσπνοια, για τη δύσπνοια. Προφανώς, κατάλαβε ότι είμαι φοβισμένη. Είπα και για το βήχα. Με κάθε λεπτομέρεια, μήπως έχω κάνει λάθος. “Βγαίνει έτσι, ακούγεται αλλιώς”, του έλεγα.

“Έρχεται από τον πνεύμονα ή τον νιώθετε στον λαιμό; Ο βήχας του κορονοϊού δεν είναι παραγωγικός. Έτσι βήχετε;”, ρώτησε. Έτσι έβηχα. Ούτε για άντρα δεν έχω κάνει τέτοια ανάλυση. Ο βήχας μου (που δεν κρύβεται), η κολόνα του σπιτιού μου.

Τα μαρτύρησα όλα, χωρίς ξύλο

“Μα να είμαι τόσο γκαντέμω; Δεν βγαίνω έξω. Και πριν από τον περιορισμό ήμουν προσεκτική. Μέσα”. Να μην πω και το παράπονό μου; Τώρα, που βρήκα ψυχολόγο. Σαν να τον εκλιπαρούσα να μου απαντήσει: “Μια χαρά είστε!”. Αλλά, δεν το είπε. “Έχετε πυρετό;”, με ρώτησε. Απάντησα αρνητικά. “Θετικό αυτό. Είναι βασικό σύμπτωμα ο πυρετός. Από τα πρώτα που εμφανίζονται ”.

Καλά, καλά. Εγώ σπάνια κάνω πυρετό. Το έμαθα το ποίημα, πια: “Έχετε γεια βρυσούλες κι εσείς Σουλιωτοπούλες”. Ο σωτήρας μου δεν παραιτήθηκε. Συνέχισε να μου ανεβάζει το ηθικό, ενώ σταδιακά σταμάτησα να πονάω, αλλά δεν το είχα συνειδητοποιήσει. “Βλέπετε συχνά ειδήσεις;”. Τα μαρτύρησα όλα, χωρίς ξύλο. Και τι δουλειά κάνω και πόσο εθισμένη είμαι στην ενημέρωση και την ηλικία μου. Και ότι κλαίω κάθε μέρα με αυτά που βλέπω. Γράφω και κλαίω.

“Ξέρετε κάτι; Δεν το έχετε πάθει μόνο εσείς”

Παύση.

“Σας έχουν πάρει κι άλλοι έτσι, ε;”

“Οι περισσότεροι που μας παίρνουν τηλέφωνο είναι έτσι. Είναι πολύ στεναχωρημένοι με όλα αυτά που γίνονται και δεν αισθάνονται καλά. Προσπαθήστε να ηρεμήσετε και μην πάτε στη δουλειά σας, καλύτερα”.

“Δουλεύω από απόσταση”

“Καλό αυτό”

“Να βάζετε πρωί - βράδυ θερμόμετρο στο εξής και να παρακολουθείτε τις θερμοκρασίες σας. Να τηρείτε τις αποστάσεις και να πλένετε τα χέρια σας. Αν έχετε πυρετό ή αν συνεχίσετε να μην αισθάνεστε καλά να μας ξαναπάρετε, οπωσδήποτε”.

Δεν αφήνω κανέναν να με πλησιάσει. Κι όμως, ένιωσα ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν δίπλα μου. Σαν να με πήρε αγκαλιά. Σαν να μου είπε “υπομονή, όλα θα περάσουν”. Δεν γνώριζω το όνομά του, αλλά τον ευχαριστώ πολύ που με άκουσε τόσο υπομονετικά. Δεν ξέρω τι θα μου έλεγε, αν είχα πυρετό. Κι αν μια λάθος απάντηση θα μου χαλούσε όλη την καλή εικόνα για την εξυπηρέτηση της γραμμής. Ελπίζω να μη χρειαστεί να μάθω.

Έκανα ένα καυτό μπάνιο και συνήλθα. Αυτό το κείμενο δυσκολεύτηκα πολύ να το γράψω. Επανήλθε η δύσπνοια. Δεν ξέρω γιατί αγχώθηκα. Και ο πόνος στο στήθος είναι εδώ. Αλλά, ευτυχώς, έχω και ταχυπαλμίες!.

Πηγή: oneman.gr